

Længsel

Tekst og tegninger af Aka Høegh

Jeg sidder og tænker på mit land, på familien – ja, de første tanker er altid mennesker, der giver mig hjemve. Jeg husker dem alle, deres ansigter, som giver mig – – –.

Jeg husker vintrene. Vi sov tæt sammen. Der var tit meget koldt, når ilden i komfuret var gået ud. Vi var fire, nu er vi otte. Når vi vågner er alt vand frossent i køkkenet, så fyre op i komfuret, mærke varmen, duften af brænde.

Den gamle kvinde holdt vi alle så meget af. Hun har også passet vores far, da han var barn. Jeg ser hendes ansigt for mig, hun var så klog, hendes øjne så unge. Jeg har fået en slags respekt for de gamle siden. Hun kan sidde næsten hver aften og fortælle, så man glemmer at sove. Det mærkeligste er, at hendes fortællinger aldrig slutter, men fortsætter hver gang, og de handler kun om eet menneske, om hans oplevelser. Jeg vil ellers skrive, men nu har jeg glemt meget, også fordi jeg ikke har tænkt meget på det, men det hænder at jeg drømmer om det.

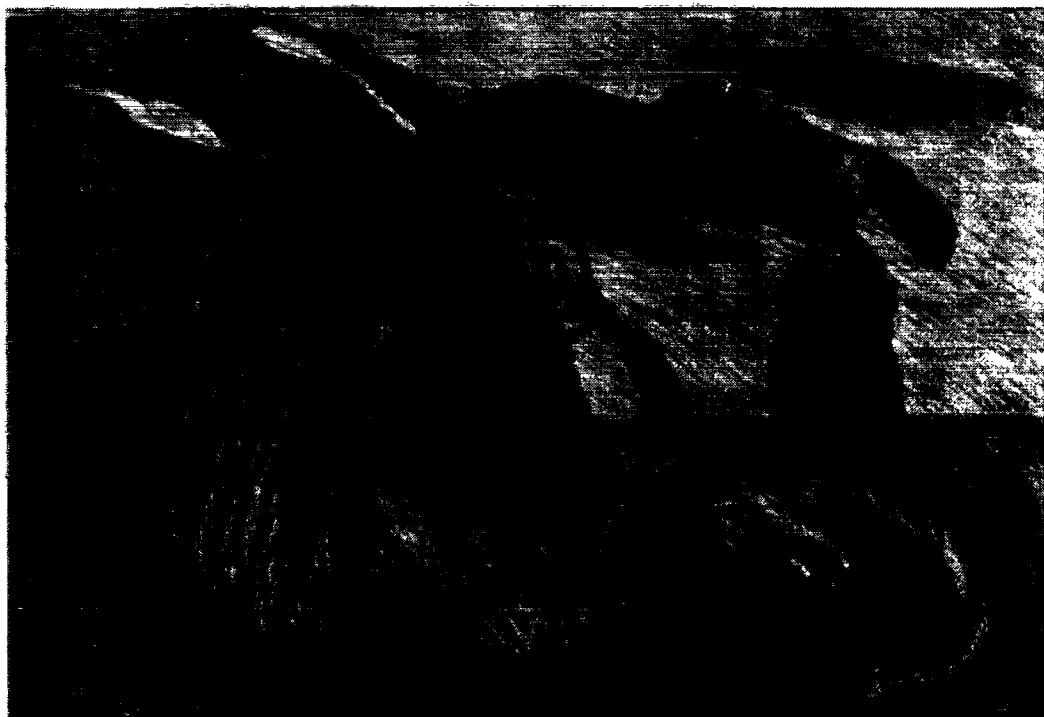
Jeg ser hende om sommeren, hvor hun er på vej hjem fra fjeldet enten med en sæk med sortebær på ryggen, eller med tørre enebærbuske til brænde. Hun standser altid og hviler sig, og giver en håndfuld sortebær til alle, der går forbi.

Gennem mit vindue nu kan jeg høre bilerne, der ustandseligt suser forbi. Det minder mig om vandet, der slog mod klipperne. I stedet for at gå i skole er jeg tit gået ned til klipperne og har siddet og leget med ler, som jeg ved lavvande fandt mellem stenene.

Hver gang jeg er på ferie hjemme, står jeg altid oppefra og kikker på dét. Nu er det blevet losseplads.

arnaq – kvinde.

angákuerssártoq – ándemaning.

orqúdnissártut – í læ.

seqernup nuerqingnera – solens genkomst.